

FOTO: MARIAN S. SUCHA

→ zounké domky s žulovými zdmi a střechami krytými břidlicí mají okenice vesele omalované žlutě, červeně či do tyrkysu. Místní lidé se odedávna zabývají sběrem mořských chaluhy, které jako černý prstenec obepínají břehy ostrova a po usušení je z nich výtečné hnojivo. Jiný zdroj obživy tu tvoří lov nejrozumnějších korýšů a ryb. Nebezpečné proudy, skály a prudký vítr jsou pro Moléne typické.

Île Quéménés, jeden ze skalnatých ostrůvků s četnými menhiry, patřil až do roku 1958 klášteru Saint-Mathieu. Tulení odpočívající na skalách, kormoráni a delfíny patří také k obyvatelům souostroví.

Île de Sein

Ostrov Sein vypadá jako deska hozená do vod oceánu: 56 ha pevniny o průměrné nadmořské výšce 1,5 metru. Dávni dobyvatelé museli zápasit s přírodními živly, záplavami, bouřemi a náhlými ničivými vlnami. Krutá pohroma stihla ostrov roku 1868, kdy z vod vyčnívaly pouze střechy domů a farář dával všem poslední pomazání. Poté se započalo se stavěním hrází. Moře dá, moře bere... ryba za korýše, rybářské či námořnické zaměstnání, chaluhu na hnojení skrovných zahrádek, někdy i naplavený kontejner plný videorekordérů nebo podprsenek – za vše, co ostrované vlastní, děkují moři. Zlá pomluva kdysi tvrdila

o zdejších lidech, že úmyslně způsobují ztroskotání lodí plujících okolo, pravdou však je, že jsou neohroženými zachránci. Roku 1940 se všichni muži ostrova přeplavili do Anglie, aby se připojili ke generálu de Gaullovi.

Klikaté a úzké uličky, které lemují bílé nebo žulové domy, pomáhají lámat nárazy větru. Vedou ke kostelu, který se pyšní dvěma menhiry, a pak dál k majáku Ar-Men.

Île de Batz

Lahodná je atmosféra na severním pobřeží Bretaně, kde leží ostrov Batz, v bretonštině Enez-Vaz (ostrov Hůlka), což přesně vystihuje jeho podobu: ostrov před přístavem Roscoff měří na délku 4 kilometry a široký je pouze 1 kilometr. Ko-

lem dokola z moře vystupuje pás útesů a písčité pláže. Na jednom konci ostrova se nalézá tzv. Hadí díra (Toul-al-Sarpant). Zde měl bretaňský svatý Pol-Aurélien svou holí vyhnat příšeru ohrožující ostrov. Na opačném výběžku Pointe de Pen ar Chequer se nachází zahrada s exotickými rostlinami. Na východní straně ostrova, na místě, kde kdysi sv. Pol-Aurélien položil základy kláštera, zbývají dnes už jen trosky románské kaple.

Dominantou místa je kostel postavený roku 1873, jehož vnitřní výzdoba je ovšem starší: socha Panny Marie pochází ze 14. století a dřevěná socha sv. Pola-Auréliena ze 17. století.

Prosté domky se obklopují květinovými zahrádkami, kde

díky výjimečně mírnému podnebí ostrova občas zahlédneme i palmy. Ze 44 metrů vysokého majáku Grande Phare je možno přehlédnout panoráma ostrova, pobřeží, útesy a bělostné písčité pláže.

Île de Bréhat

Dva ostrovy, které dnes tvoří Bréhat, kdysi oddělené, spojil v 18. století vojenský architekt Vauban mostem Pont-ar-Prat. Pustý a divoký severnější ostrov se jeví skalisky růžové žuly, přes které vede cesta pouze k majáku Paon, nejzazšímu výběžku kraje Goelo. Jižní ostrov je o poznání pohostinnější. Záhony hortenzií a pole lemují úzké stezky, které se klikatí mezi zahradami a kamennými zídkami. Angličané s Francouzi sváděli o ostrov kdysi zuřivě a urputně boje. Devadesát šest ostrůvků, skalisek a útesů rozesetých okolo obou ostrovů ale učinilo Bréhat prakticky nedobytným. Nízké domky vesnice obklopují kostel se zvonice z růžového mramoru. Bréhat je jednou velkou zahradou a místo aut vám tu zkříží cestu jen cyklisté. Proto jsou cesty jakoby šité lidem na míru.

Îles de Glénan

Vraky a kostry starých rybářských šalup zdobí bílý písek pod majákem na ostrově Penfret a před Fort de Cigogne, jedním z osmi plochých skalnatých ostrůvků, které tvoří

